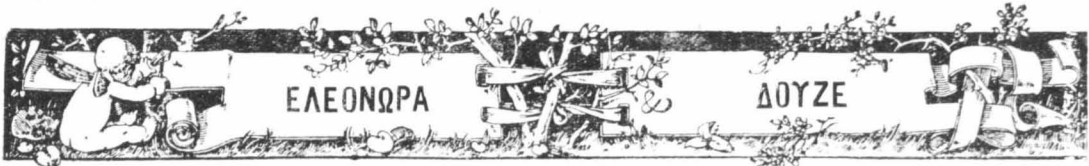

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Παραρνεϊές και γούστα. Μιά απάντησις πού δίδεται έπειτα από... πέντε χρόνια. 'Ο καιρός και τα κέρια της. 'Αδιαφορεί για όλους και για την αδελφή του Μάτσορ άκριμα.—«Δέν έννοω να κλέψω το Κοινόν!» Πείσμα πού βράσκει δεκαπέντε ήμερες. 'Ένας βασιλεύς πού χτυπάει τη ράχη της! Τέχνη και περσότης. — «Τί θέλετε, κυρία βασιλεύς!... Καβαλλά στον Ντ' 'Ανουίντσι. — «Βίβα 'Ιταλία!... Βίβα Σαβέτα!...»

Τώρα, πού ό Ντ' 'Ανουίντσι ξανάφερε στη δημοσία ορμήτων την παλιά του φίλη, την 'Ελεονώρα Δούζε, θεωρούμεν καλόν ν' αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά ανέκδοτα από την καλλιτεχνική ζωή της.

Την Δούζε την ανέκαθεν κατά πρώτον ό ίμπερατορ Σοφίαν σ' ένα μικρό 'Ιταλικό θέατρο και έξήγησε αμέσως να την προσλάβη στο μεγάλο θέατρο του, αλλ' ή Δούζε άρνήθηκε. Και μόνον όταν πέρασαν τέσσε χρόνια, την 4 'Ιανουαρίου 1885, έστειλε ένα τηλεγράφημα στην ίμπερατορνα και τον είδοποίησε ότι δεχεται.

Τό πρώτο της τονώρ ήταν στο Βέλγιο και την Γερμανία, όπου διαμαρτυρούσε ός «Κορία με τας Καρτελάς».

Ήταν όμως ιδιότροπη πολύ.

Ή πιο μεγάλη βροχή, το χιόνι, ή σφοδρική όχθη καμιάς νέας πόλεως, ή παρακινήση άφορμή του θα της δινότανε, την έκανε να άβηθησι και να μη λάθη μέρος στην παράστασι. Κ' έτσι πολλές φορές οι διευθυνταί των θεάτρων άναγκαζούνταν να, αλλήλων πρόγραμμα, ή ν' αναβάλλουν την παράστασι για μερικές εβδομάδες.

Άλλο την ένδειξησαν την Δούζε ή Σμαίς του θεάτρου, όταν ήταν άσθενη. ...

Σχετικώς με την ιδιοτροπία της αυτή, αναφέρουμε ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο. Βασίζονται κάποτε στην Κολωνία. 'Ο διευθυντής του μεγάλου έθναι θεάτρου, Ξεροντας την ιδιοτροπία της Δούζε, δέν ήθελε να της παραχωρήση το θέατρο, για δύο βραδιές, όπως αυτή ζήτησεν, άν και τού είχε προσφέρει γενναία αμοιβή. Τέλος πάντων επέστη ή της το παραχωρήση για δύο μόνον άπογευματινές την εβδομάδα. Στις 19 'Απριλίου παρήχε ή «Κορία με τας Καρτελάς» και άν και δέν έπαιξε τότε ένα ή ο νήθει των άπογευματινών παραστάσεων, οι είς ούσας υπερέβησαν τις 12.000 φράγκα. Πριν τελείωση ή παραστάσις, όλες ή θέσεις είχαν έννοιασθή για τη δεύτερη παράστασι, τού θα παίζαν ή «Μάγισσα του Σοφίριαν».

Τό ίδια βράδι της παραστάσεως έληθη τηλεγράφημα της αδελφής του αυτοκρατορως της Γερμανίας, διά τού όποιου είδοποίησε να της έννοιασούν ένα θέατρο για την παράστασι της «Μάγισσας». Δέν είχε μείνει όμως κανένα θέατρο έννοιασσι και γάρ οι της παρακρήσιςς ζήτησαν ένα μικρό ιδιότροπο θέατρον.

Έξαίτια, ένδο όλα ήταν έντομα, ή Δούζε καλεί τον ίμπερατορ της Σοφίαν στο δωμάτιό της, για να τού αναγγίλη ότι... δέν θα παίζε το άπόγευμα!...

- Είθε άφορμη; τή ρώτησε εκείνος.
- 'Όχι.
- Τότε;
- Νομίζω πού δέν θα μπορούσα να παίζω καλά τό μέρος μου, Δούζε τό κοινόν.

- Μά, δέν είνε δυνατόν, κυρία.
- Και γιατί;
- Γιατί έχοιμε εισπράξει δώδεκα χιλιάδες φράγκα.

— 'Α! Μού είνε άδιάφορον. Δέν μπορώ να παίζω. Για ζήτησε σίνερα στον οφρανό!

— Μά αυτός δέν είνε λόγος να μη παίζωσι!

— 'Αν είνε λόγος ή δέν είνε, δέν ζεταώ. Σού είπα, ή άπόφασίς μου είνε άμετάκλητη. Κατάλαβαινο ότι δέν θα παίζω καλά και δέν θέλω να κλέψω τό Κοινόν.

- Και τί εισπράξει; Και τί έξοδα;
- Μού είνε άδιάφορο! Πόσα ζητώτε σε κάθε παράστασι;

- Δύο χιλιάδες πεντακόσια φράγκα.
- Θα σού τά δώσω εγώ.
- Άποτίμα πολύ, κυρία, αλλ' είνε αδύνατο να μην παίζετε. Ή αδελφή του αυτοκρατορως της Γερμανίας με είδοποίησε ότι θα έλθη.
- Και αυτή είνε «Κοινόν», όπως ό άλλοι. Λού-

στε την και αυτήν.
— Μά είνε πολύ άργά! Ή πόρτες του θεάτρου άνοιξαν. Δέν ιστορούμε πια να βρούμε καμιά πρόφασιν.

Λοπόν έπιμένετε να παίζω;

Μάλιστα, κυρία.
Θά παίζω, έστω, αλλά σας είδοποιώ ότι άπο αύθρι θα είμαι άφορμη για δεκαπέντε ήμερες. Ή έπιμονή σας θα σού και να γιναι περισσότερο.

Τό είνε και τό έκαμε.
'Ελαζε, θραύβενος, αλλ' έπιμένει να διακόρη τις παραστάσις επί δεκαπέντε ήμερες και τις διακοή.

Νά και ένα ανέκδοτο της, χαρακτηριστικό έπισης.
'Ελαζε στο Βασιλικό Θέατρο της Στοουτγάρδης. Κατά την πρώτη πράξι ή βασιλεύς έξήγησε να τον έπισκεφθή στο καμιαρι της για να της άναγγίλη τα συγγρητήριά του.

Ήρθε στην Μεγαλειότητά του, άπόντησε ή Δούζε, ότι είμαι πολύ αστανή και σκεπάζω μού είνε αδύνατο να τον δεχθώ. Τώρα είμαι άπορρομένη στην τέχνη μου... Ή έπισκέψετε με άνακαλύθη στην πράξι το την οποία μισώ.

Στα έτοιμα διαλείματα, ή βασιλεύς συνουδιενόμασε από τον ίμπερατορ της, υπήκε στη σκηνή ν' έξήγησε να παρουσιασθή στην Δούζε.

Όταν τού απηλόγησε ότι δέν θα τον δεχότανε, ό βασιλεύς ζήτησε να αλλη το δωμάτιό της ήφοσού και ζήτησε την ράχη.

Πώς είνε;
'Ο βασιλεύς!
— Άποτίμα πολύ, δέν δύναμαι να δεχθώ τον κάρο βασιλεύς, γιατί νύνοιαμα.

Δέν παύει, δέν παύει ως πού να τελειώ...

Μην παύετε γιατί θ' άργήσω.
Ήρμένω.
'Αδεια, κυρία, πού είνε αδύνατο να δεχθώ ή σκεπάζεις.

— Κορία...
— Μην έπιμένετε, δέν θα βρω τί έδα για να έξασοσθησι την παράστασι, άν δέν με πληρωσούντε ότι φραγα.

'Ο βασιλεύς έγραψε μανουαλιον.
'Επειτα από λίγες στιγμές έστειλε τον ίμπερατορ της, στην ίμπερατορ της Δούζε:

— Μην έπιχειρήσετε καμιά φορά, τού παραγγίλει, να μού ζητήσιτε για την Δούζε τό Βασιλικό Θέατρο, γιατί δέν θα σού το παραχωρήσω.
— Όστε ήμεις θα τού το ζήτησουμε, απάντησε ή Δούζε, όταν της τό είπαν.

Όταν τού είχε καιά με τον Ντ' 'Ανουίντσι, και όταν αυτός βρισκόταν στους πατριωτικώς τον αίστρος, ή Δούζε τον έποχόνεν να περπατή στα τέσσερα, σαν αλογο, με χέρια και με πόδια.

Και αυτή τον καθάλλωσαν κρατώντας μού τρούατο 'Ιταλική σημαία.

Ετσι έπαινε δίδεν ή... 'Ιταλία στην Αποτίμα Τεργέστη και ή Δούζε φώναζε:
Βίβα 'Ιταλία! Βίβα Σαβουία!
Κ' ό Ντ' 'Ανουίντσι χρομήτιζε από έθνη χαρά!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ή νεότη είνε τρέλλα και γιατίκό της είνε τί γρομιατα.

'Όλη ή ζωή του άνθρώπου περναι μέσα σ' ένα διαρκή φόβο. Φοβιάσεται τον πατέρα μας, τη μητέρα μας, το νόμο, τις άνομιλιές του γαροφ και τον άστασία της τύχης.

